

HOE VERLIEPEN DE JAREN ZESTIG VOOR DE JONGE ROTARYCLUB BARCHEM? JAN KELDERMAN, DE JONGSTE VAN DE TWEE CHARTERLEDEN DIE WE NOG IN ONS MIDDEN HEBBEN HAALT HERINNERINGEN OP.

Op één na jongste charterlid

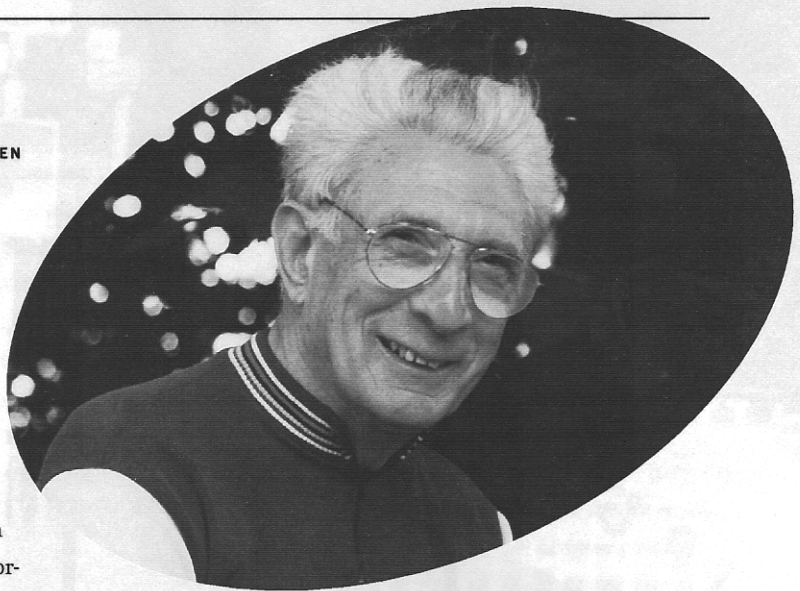
In 1952 werd Jan Kelderman bezocht door Hendrik Weekhout, directeur van de Coöperatieve Landbouw Vereniging te Borculo. Voor Weekhout had Jan enkele zaken op financieel /administratief gebied uitgezocht en tot tevredenheid opgelost. Het bezoek diende om Jan uit te nodigen lid te worden van de Rotaryclub Barchem in oprichting. En zo werd Jan Kelderman - 32 jaar oud - het op één na jongste charterlid van de nieuwe club. Hein Felix ('Felix-neef') was de jongste. Bij de vormelijke, elkaar zorgvuldig met 'U' aansprekende groep charterleden heeft Jan het in 't begin niet makkelijk gehad. Nog niet in het bezit van een auto moest hij vaak met anderen meeliften om de clublunches in Barchem bij te wonen. Deze afhankelijkheid zinde hem niet en hij greep steeds vaker zijn fiets, om als het maar even kon daarmee naar Barchem te rijden.

10-jarig jubileum

In het jaar van zijn voorzitterschap, 1961/62, werd het tienjarig bestaan van de club gevierd met een diner in de 'Koperen Smörre' in Markelo. Aanwezig waren alle leden met hun dames ('partners' bestonden toen nog niet) en de gouverneur met zijn echtgenote. Het was een sobere aangelegenheid met slechts enkele korte toespraken van de gouverneur en voorzitter Jan. Kelderman herinnert zich nog dat men zijn toespraak wel erg kort vond. Maar ja, Rotary was toen ook nog heel simpel!

Twee honden op de Ladies Night

Er werd strikt de hand gehouden aan het jaarlijks organiseren van de Ladies Night. Stijlvolle evenementen waarvan Jan zich nog één herinnert door de merkwaardige binnenkomst van één der leden. Het was een Ladies Night die gehouden werd in Avenarius in Ruurlo. (Charter-) lid Fledderus, (classificatie Rechtswezen) maakte zijn entree: Met twee honden aan de lijn en een lange stok waaraan een worst bungelde die hij de honden voor hield, liet hij zich Avenarius binnen trekken. Fledderus (Fled voor zijn vrienden) hield van practical jokes. Zo liet hij eens bij het begin van zijn spreekbeurt, om aandacht te trekken zogenaamd per ongeluk een bord op de grond vallen, waarop meteen de gewenste stilte inviel. Op de Ladies Night's werd ook door eigen leden gemusiceerd. Reint Tiessink op de hoorn en Hein Felix met zijn trekharmonica waren bekende figuren. Dick Slettenhaar was een goed pianist die tussen de bedrijven door voor muzikale intermezzo's zorgde. 'Je kunt zeggen dat hij een voorloper van Bouke Jansen was,' zegt Jan.

Uil in de tuin

Excursies maken hoorde tot het vaste jaarprogramma van de club. Eén daarvan door Jan zelf georganiseerd, zal ons bekend voorkomen: een excursie naar kerk en natuurgebied Zwillbrock in de zomer van 1960. Ook toen een bezichtiging van de barokkerk onder leiding van nota bene een Belgische pastoor! Voorloper van Frits Oostrik dus. Daarna gegeten in de 'Kloppendiek' en wel een 'Westphälische Hochzeit Mahlzeit', volgens Jan nog lekkerder dan de laatste keer dat we daar waren. Een door Ossewaarde (2e voorzitter na 'Felix-Oom') georganiseerde autorit naar Elten werd onderbroken door een uil die zich ophield in een grote ommuurde privétuin. Het beestje kreeg de volle aandacht van het eerbiedwaardige gezelschap en het was natuurlijk vriend Fledderus die er niet tegen op zag om over de hoge muur te klimmen om op onderzoek uit te gaan. Jan weet zich niet te herinneren of één en ander zonder kleerscheuren verliep.

Enkele kopstukken

Aan sommige leden uit de jaren zestig bewaart Jan een levendige herinnering. Het waren enkele van de kopstukken uit die tijd. Allereerst Dick Slettenhaar, voorzitter 1963/'64. Hij was orthodox gereformeerd en was dat ook in zijn opvattingen over Rotary. Hij dwong alom veel respect af, vooral door zijn welbespraaktheid, waarmee hij als wethouder en loco-burgemeester van Lochem grote faam verwierf.

Gerrit Norde, voorzitter in 1968/'69 was een geestdriftige Rotarian die in wijde kring en omgeving bekend was om zijn kwaliteiten als verenigings- en bestuursman. Hij zat in vele commissies en schoolbesturen en stond vooral bekend om zijn hulpvaardigheid en bescheidenheid. Net als Jan was Gerrit actief geweest in het verzet tijdens de bezetting, maar liep daar nooit mee te koop.

Een bijzondere figuur was ook Hein Hagtingius, voorzitter in 1956/'57. Hij was een lopend reglement en wandelende encyclo-

pedie m.b.t. Rotaryzaken. Zeer sociaal voelend mens, één en al Rotarian. Hij vierde bijvoorbeeld zijn 50-jarig huwelijksjubileum uitsluitend temidden van zijn Rotaryvrienden en hun dames. De jonge Gerrit van den Berg was de eerste voorzitter (1964/'65) die benoemd werd in afwijking van de anciënniteitsregel. Hij was in 1960 lid geworden en dus vier jaren later al benoemd tot voorzitter. Hij schijnt het voortreffelijk te hebben gedaan gezien de karakterisering in het jaarverslag van de secretaris Pem Postel: 'Een machtig jaar van een almachtig voorzitter!' Tenslotte vermeldt Jan ook de in die tijd zeer befaamde secretaris (van 1955 tot 1969) Pem Postel. Vooral voor zijn jaarverslagen had men grote waardering. Daarin wist hij op vaak geestige, onnavolgbare wijze de meest uiteenlopende gebeurtenissen in een overzicht te vangen en Rotarians van diverse pluimage te karakteriseren. Een voorbeeld hiervan uit het jaarverslag van 'Het jaar van van den Berg': 'Eén ding liep hem (v.d.Berg-jb) uit de hand: het contact leggen met een club in het buitenland. We visten achter het net, dat ons eigen charterlid van TUYL, nu de man van R.C. Zoetermeer, had uitgeworpen. Organisatorisch was het fout dat ons dat niet bekend was. Nu was de tocht vergeefs die de voorzitter met Fledderus en Koomen naar Berleburg maakten. Maar de tante van Fled zag weer eens haar charmante neef en de tocht was plezierig. Laat dus de Berleburgers hun Zoetermeer. Mogelijk trok hun 'das brausende Meer' daarachter sterker dan de zoete glooiingen van onze heuvelen.' Tot zover dit citaat uit het jaarverslag.

De Fietser

Over zijn eigen rol in Rotaryverband is Jan bescheiden. Toch is hij uit zijn tent te lokken door het ophalen van herinneringen, over zijn hartstocht voor het fietsen bijvoorbeeld. Hoe hij in die beginjaren van de club regelmatig per fiets naar het Woodbrookers huis in Barchem trok. Hoe hij zo'n drie of vier keer in gezelschap van Hein Felix op de fiets naar Lünen reed i.p.v. geriefelijk met de bus mee te gaan die de club gehuurd had voor het jaarlijkse 'Treffen' met onze contactclub Lünen. Een afstand van ongeveer 250 km heen en terug. De triomf van die keer dat Jan en Hein - Hein op een racefiets en Jan op een toerfiets - eerder bij hotel Kreutzkamp in Lünen waren gearriveerd dan de bus en breed grijnzend temidden van de Lünenaren de verbaasde Barchemers stonden op te wachten. Om maar niet te spreken van de grote bewondering die de Lünenaren voor die twee 'Holländische Rotary-Radfahrer' hadden. Mooie wapenfeiten uit het verleden.

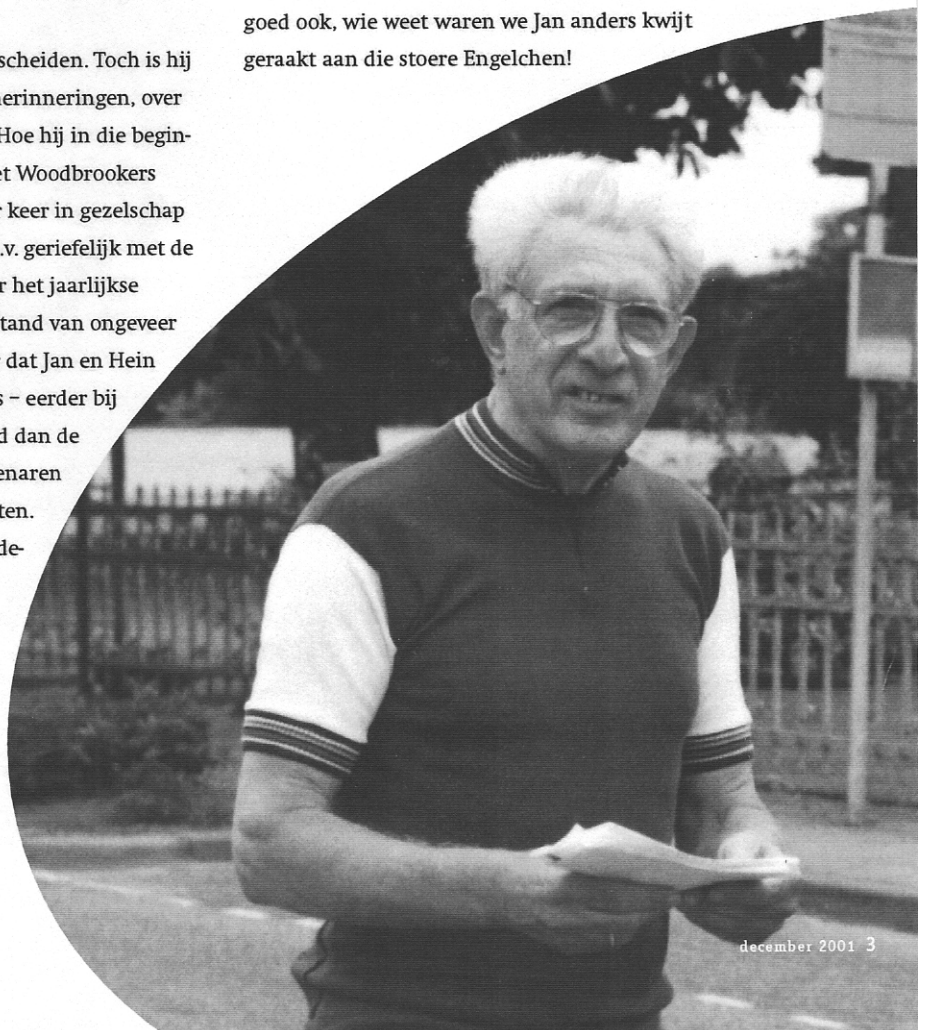
Laatste tandje

Het liep ook wel eens minder. Zoals die keer dat het koffertje met nette kleding van Hein niet met de bus was meegekomen, zodat hij

gedwongen was de avond verder in zijn fietskleding door te brengen. Ook was er een keer pech met het weer. Op de terugweg van Lünen naar huis (via Vreden) kregen de fietsers noodweer over zich heen en verdwaalden ook nog in het donker. Het was half acht 's avonds toen ze uit Vreden vertrokken in de stromende regen. Richting Borculo waar de beide echtgenoten, Trijntje en Els, al urenlang in bange afwachting achter het raam naar hun stoere mannen stonden uit te kijken. Jan voorop - Hein had op zijn racefiets geen licht en moest dus achter Jan blijven - zwoegden ze voort. Jan: 'Steeds vroeg ik achterom kijkend of het nog ging. Hein antwoordde steeds met 'prima'. En omdat Hein de naam had een stoere racer te zijn maakte ik me niet ongerust. Tot ik bij thuiskomst in het volle licht een volkomen afgepeigerde Hein zag. Vanaf Zwilbrock moet hij op zijn laatste tandje hebben gereden.'

Sieben Engelchen

In 1960 fietste Jan in zestien dagen heen en terug naar Zwitserland. Op de heenweg langs de oostkant, op de terugweg langs de westkant, van de Rijn. In Baden-Baden ontmoette Jan zeven dames in wandeltenuue 'mit rote und grüne Hosen', die lid waren van de 'Schwarzwald Hochwald Wanderverein'. De dames nodigden Jan uit om even de fiets de fiets te laten en 'mit uns, sieben Engelchen' mee te gaan op een wandeltocht in de bergen. 'Dat kon ik niet afslaan', zegt Jan nog nagrinnikend. Helaas bleek het einddoel van de tocht, een Hütte, gesloten te zijn en kon geen 'Kaffee mit Kuche' genuttigd worden. Maar goed ook, wie weet waren we Jan anders kwijt geraakt aan die stoere Engelchen!

Peulenschilletje

Jan heeft vaak, ook op latere leeftijd, aan grote fiets-toertochten deelgenomen. Zo reed hij o.a. in 1982 mee met de Elfsteden-(fiets-)tocht en was hij ook deelnemer aan de Vale Ouwe-tocht. Op mijn vraag of hij vandaag de dag ook nog langere fietstochten onderneemt zei hij: 'Nee, maar ik kom nog wel eens naar Alpha op de fiets; dat is een peulenschilletje.'

Albert Mol's oude buurvrouw

Met het ophalen van herinneringen aan evenementen waarbij Jan een bijzondere rol vervulde - en dat waren er vele! - komt een einde aan het gesprek. Een laatste verhaal wil Jan nog kwijt: De eerste 'bloesemtocht voor bejaarden' werd door onze club georganiseerd in samenwerking met het Rode Kruis te Lochem. Jan werd gevraagd de route uit te zetten. Hij deed dat met zijn bekende zorgvuldigheid, maar had ook nog een verrassing in petto. Hij verzorgde de administratie van Albert Mol die op een boerderijtje in het Larense Broek woonde. Jan sprak met Albert af om de bejaardentocht langs Albert's boerderij te voeren. En zo geschiedde het: op de bewuste middag stond op het landweg-

getje langs Albert's woning een stoet van ongeveer dertig auto's vol met opgewonden bejaarden die niet wisten wat ze overkwam. Albert Mol in levende lijve zien! Albert liep alle auto's langs en maakte overal een praatje. Tot grote verbazing van hem klonk uit één van de wagens een stem: 'Hallo Appie, hoe gaat 't m'n jochie?' Het bleek zijn oude buurvrouw uit Amsterdam te zijn die Albert nog als kleine jongen had gekend. Ontroering, tranen en dikke zoenen, het leek wel het TV-programma SPOORLOOS.

Jack Broekhuizen